

Sygn. akt II KK 425/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **J. S. i M. S.**

skazanych za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 listopada 2018 r.

wniosków obrońców skazanych

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lutego
2018 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 maja 2017 r., sygn. akt
XII K [...],

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wnioski obrońców skazanych J. S. i M. S. nie zasługiwały na uwzględnienie. Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego kasacją wyroku może nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, zaś zastosowanie wspomnianej instytucji jest odstępstwem od reguły bezzwłocznej wykonalności prawomocnego wyroku (art 9 k.k.w.). Dla takiego postąpienia jest konieczne stwierdzenie zaistnienia szczególnych względów, w szczególności, że podniesione w kasacji zarzuty są *prima facie* zasadne i wobec tego zachodzi wysokie

prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18).

Rozpoznając wnioski obrońców Sąd Najwyższy – nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia obu kasacji, które będą przedmiotem badania na rozprawie – nie stwierdził jednoznacznej zasadności podniesionych zarzutów kasacyjnych, ani też innych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za stosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Również obrona nie przedstawiła argumentacji dającej podstawy do przyjęcia, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji może spowodować wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanych. Samo złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstępiania od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, zwłaszcza gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest oczywista. Takiej oceny nie może zmienić – dołączone do pisma stanowiącego uzupełnienie wniosku dotyczącego J. S. – zaświadczenie Starosty O. z dnia 4 września 2018 r., które może być oceniane wyłącznie na etapie merytorycznej weryfikacji zasadności kasacji, a nie kontroli przeprowadzanej w trybie art. 532 k.p.k., mającej ze swej istoty charakter wstępny, ograniczony do najpoważniejszych, widocznych „na pierwszy rzut oka” uchybień.

W tym zakresie, w odniesieniu do okoliczności podniesionych wniosku złożonego w imieniu skazanego J. S. wskazać jedynie można, że konieczność sprawowania przez tego skazanego opieki nad dwojgiem dzieci oraz chorą małżonką może stanowić podstawę do wystąpienia do właściwego sądu w trybie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego o odroczenie wykonania kary (art. 151 k.k.w.) lub też – jeżeli wykonywanie kary rozpoczęto – o przerwę w jej wykonaniu (art. 153 k.k.w.).

Z kolei rozważając argumentację podniesioną we wniosku obrońcy M. S., podnieść należy, że wynikającej z art. 9 k.k.w. zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnego wyroku nie mogą podważyć okoliczności związane z wcześniej podejmowaną przez skazanego aktywnością w sferze społecznej, polegającą,

w odniesieniu do M. S., na realizowaniu – bez wątpienia szlachetnych – działań *pro bono* w ramach fundacji niosącej pomoc dla osób doznających przemocy w rodzinie.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.